

[Udenrigsministeren.]

på et tidspunkt, da vi ved udstationeringen af „Jutlandia“ i de koreanske farvande havde vist, at Danmark var villig til at gøre en indsats for at afbøde aggressionens virkninger.

Den danske regering lovede dengang at stille et bidrag på 860 000 dollars til rådighed, et beløb, der svarede til de 6 mill. kr., som det ville koste at lade „Jutlandia“ blive derude i et halvt år efter fjendtlighedernes ophør. Allerede dengang var det dog klart, at anvendelse af et kostbart skib til hjælp under fredsforhold ikke ville være økonomisk forsvarlig, og at der hellere burde findes en anden form for dansk indsats, hvortil det danske bidrag kunne anvendes.

På det samme tidspunkt lovede Norge og Sverige UNKRA bidrag på henholdsvis 829 000 dollars og 966 518 dollars. Begge disse lande havde under krigen oprettet feltlazaretter i land. Lazaretternes virksomhed er blevet fortsat lige til nu, og de vil endnu et år — indtil sommeren 1955 — stå til rådighed for Koreas civilbefolkning.

Når regeringen i dag foreslår folketinget at give sin tilslutning til, at det danske bidrag til genopbygningshjælpen skal ydes gennem en særlig indsats på hospitalsvæsenets område, og at det skal ske i samarbejde med Norge og Sverige, kan dette altså betragtes som en naturlig udvikling af det arbejde, der har været udført lige fra Koreakrigens første dage.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til her i tinget, efter at „Jutlandia“ nu er tilbageleveret ejeren og indgået i det østasiatiske kompagnis flåde, påny at give udtryk for regeringens påskønnelse af den indsats, som i tiden 1950—53 blev gjort af alle dem, der var knyttet til ekspeditionen. Vi har talrige vidnesbyrd om, hvor stor en pris man fra FN's og de koreanske myndigheders side satte på „Jutlandia“'s indsats.

I forståelse med UNKRA besluttede de skandinaviske regeringer allerede i sommeren 1951 at foretage en indgående undersøgelse af mulighederne for en fællesskandinavisk aktion i form af et træningshospital, der skulle yde en moderne patientbehandling, men samtidig være et uddannelsescenter og derved få praktisk betydning for udviklingen af hele landets sundhedsvæsen.

Da krigen i Korea trak i langdrag, betød dette desværre også, at behandlingen af denne sag blev forsinket. Først i sommeren 1953 var det muligt at nå frem til en bedømmelse af de praktiske muligheder for planens iværksættelse.

Kort efter våbenstilstandens afslutning udsendtes, efter beslutning på udenrigsministermødet i Stockholm den 1. september, en fællesskandinavisk forhandlingsdelegation. Den plan, som nu foreligger, og til hvis gennemførelse regeringen anmoder om folketingets tilslutning, er et direkte resultat af delegationens undersøgelser i Korea i oktober 1953.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på dens indhold, som er resumeret i bemærkningerne til det nu forelagte forslag, men blot fremhæve, at der er tale om et fællesskandinavisk „Medical Center“ eller træningshospital i Seoul; dets oprettelse og drift skal sikres ved bidrag dels fra de skandinaviske regeringer, dels fra UNKRA og den koreanske regering. Det administrative ansvar skal ligge i skandinaviske hænder, men hospitalet skal naturligvis virke i snævert samarbejde med det koreanske sundhedsministerium.

I bemærkningerne til forslaget er det fremhævet, at den forberedende behandling af sagen endnu ikke er helt afsluttet. Der foreligger ganske vist principiel tilslutning til planen fra alle interesserede parter, men der er endnu ikke udarbejdet nogen endelig overenskomst om detaljerne.

Hovedlinierne — derunder arbejdets formål, fordelingen af ansvaret og finansieringen — er man enig om, men en række detaljer af administrativ interesse må nærmere fastlægges. Allerede under delegationens ophold i Korea havde man udarbejdet et „Memorandum of Understanding“, som dog havde en ret skitse-mæssig karakter. Der ventes nu fra UNKRA et nyt udkast, som vil blive overvejet af de tre skandinaviske udenrigsministerier. Forhandlingerne herom kan forhåbentlig afsluttes i en nær fremtid. Regeringen anmoder om, at der i den nu foreslåede folketingsbeslutning udtrykkelig gives bemyndigelse til at afslutte de nødvendige aftaler med de interesserede parter.

Det er alle parterens ønske, at det skandinaviske hospital i Korea snarest muligt må komme i gang. Det kan dog næppe ventes,